

**AVE
MARIA**

SLOVENSKI
nabožni list
za jugoslovanske
izseljenike
v
Ameriki

Izhaja začetkom vsakega
meseca.

Published monthly by
Ave Maria Publishing Co.
62 ST. MARKS PLACE
New York, N. Y.

Naslov za dopisne in naročilne ja
"AVE MARIA"
62 ST. MARKS PLACE
NEW YORK, N. Y.

Staneb in Ameriko celo leto \$1.
Za Evrope \$1.25.

Subscription price \$1 for year.
For Europe \$1.25.

Entered as Second Class Matter at the Post Office, New York, N. Y., under Act of March 3, 1879.

Za vse naše dobrotnike in podpornike se bere vsako nedeljo jedna sveta
maša in za vse naročnike Ave Maria vsaki prvi petek v mesecu.

NA ZNANJE POŠILJATELJEM DENARJA V STARO DOMOVINO!

Vsled negotovega dostavljanja pošte, ki je namenjena iz Amerike v Avstrijo in Nemčijo ter narobe, sprejemamo denarne pošiljatve do preklica le pod pogojem, da se vsled vojne izplačajo mogoče z zamudo. Denar ne bo v nobenem slučaju izgubljen, ampak nastati zamorejo le zamude. Mi jamčimo za vsako denarno pošiljatev toliko časa, da se izplača na določeni naslov. Istotako nam jamčijo zanesljive ameriške banke, s katerimi smo sedaj v zvezi radi vojne, in radi popolne sigurnosti pri pošiljanju denarja.

Dnevne cene vidite v listu "Glas Naroda".

Denar pošiljamo tudi po brezžičnem brzojavu!

TVRDKA

FRANK SAKSER

82 CORTLANDT ST., NEW YORK, N. Y.

Svoji k svojim!

Clevelandčani!

Svoji k svojim!

NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA

IN POGREBNI ZAVOD

Razdeljena v dva dela in v polni meri z najfinejšimi pripravami preskrbljena! Trgovina za nakup pohištva, orodja, premoga, posode, barve, stekla i. t. d. Pogrebni zavod je z najfinejšimi pripravami preskrbljen. Mi preskrbujemo najlepše sprevođe v zadovoljnost ljudij, za kar imamo brez števila zahval. Za vsaki slučaj imamo dve ambulance in fine kočije. Trgovina odprta noč in dan. Se priporočam vsem Slovencem in slovenskim društvom.

SVOJI K SVOJIM!

SVOJI K SVOJIM!

Tel. Princeton 1381
Bell East 1581

A. GRDINA, TRGOVEC IN POGREBNIK
6127 ST. CLAIR AVENUE

Svoji k svojim!

Clevelandčani!

Svoji k svojim!

EUKRATIDA.

K.

(Dalje.)

BOJ SE ZAČENJA.

“Bog se nas usmili, Domina!” prihitela je sužnja kristjana proti večeru drugega dne vsa prestrašena k Eukratidi. “Ali si že slišala strašno novico?”

“Kakšno? Govori!”

“Poglavar je razglasil cesarjeve naredbe proti kristjanom. Smrt je zažugana vsem, ki pripadajo tej veri. Kaj bo z nami?”

“Bog se nas usmili!”

“Dete moje, naj se zgodi volja božja.” odgovori Eukratida. “Molimo, molimo veliko za milost stanovitosti!”

“Da, naj se zgodi volja božja! Prav praviš, domina! Dal nam gospod Jezus samo stanovitosti.”

“Zaupajmo vanj!”

“In škof Urban mi je sporočil na trgu, naj sporočim vsem, da imamo danes zvečer sv. mašo v naši utici na vrtu.”

“Hvala Bogu! Dobili bomo vsaj, angeljskega kruha, ki nas bo pokrepčal za težke boje. Ako je gospod Jezus z nami, kdo nam more škodovati.”

“Prav praviš, domina! Kaj bi se bali, saj smo v Gospodovih rokah”.

Kakor bi jo z nožem prebodel, tako je zabolelo srce uboge Eukratido, ko je čula

to vest. Toraj njena obljuba in žrtev za rešitev očeta bode povzročila prelivanje krščanske krvi. In ona, edino ona je tega kriva.

“Moj Bog, veliko tirjaš od mene! Veliko zahtevaš za dušo mojega ljubljenega očeta! Toda vse, vse o Bog, vse rada žrtvujem, vse rada prestojim, samo, daj mi dušo mojega očeta, daj mu milost svete vere!” — je molila Eukratida goreče, ko je bila sama. — “Boli me samo to, da bodo tudi drugi kristjani po celi deželi trpeli radi tega. Toda, ti o Bog veš, da nisem hotela tega.” — Debele solze so se vlile po mlademu rožnem licu in kapale kot svetli biseri na bogate preproge.

Očeta ni videla celi dan. Ko je vprašala zanj, odgovorili so ji, da je zjutraj na vse zgodaj kakor znorel begal po vrtu, kričal in stiskal pesti. Večkrat se je vstavil, pogledal proti nebu, dvignil obe stisnjeni pesti in preklinjal. Potem se je vsedel na klopico ob morju in jokal.

“Težka je žrtev, o Bog!” je vskliknila in z nova zajokala. “Toda, pripravljena sem, karkoli zahtevaš, samo reši dušo očeta!”

V tej veliki žalosti in osamelosti je upala, da jo morda obiše Marecla. Kako bi se je zveselila. Toda ni je bilo.

Tudi pri poglavarjevih so imeli težke ure.

Kast je bil kakor na pol divji. Že takoj zjutraj se je napil in potem pijan zaspal.

Marcela je z žalostjo in strahom mislila na prihodnost. Poskusila je šivati, toda ni šlo. Solze so ji neprenehoma silile v oči. Odložila je šivanje in šla na vrt. Po daljšem premišljevanju se je že skoro odločila, da pojde k Eukratidi, poklekne pred njo in prosi, naj se usmili brata. Toda, zopet se je premislila. Spomnila se je prizorov stanoovitnosti, katere je videla sama za časa preganjanja v Rimu.

"Vsaka beseda je, zastonj", je zamrmrala polglasno. Poleg tega je bil pa tudi užaljen njen ponos, ker Eukratida ni uslišala Kasta vsaj radi nje. Kot poganka namreč ni razumela, kaj je to; obljuba Bogu. Vendar je pa toliko vzljubila svojo prijateljico, da je radi tega ni sovražila, temveč samo pomilovala.

Pred večerjo je Eukratida prebudila Kasta v nadi, da je prespal pijanost. Res je prišel k večerji, toda bil je še vedno omočen in zelo slabe volje. V svojem velikem strahu zanj mu je postregla, kolikor mu je največ mogla. Toda na vsa vprašanja je dobila le kratke in osorne odgovore.

Po večerji si je naročil zopet večjo čašo najmočnejšega vina. Marcela je takoj videla, da se hoče zopet upijaniti.

"Moj ljubi brat, nikar! Pomisli, kaj si! Nikar se ne ponižaj v svoji časti. Ako te je Eukratida zavrnila, saj je še dosti družih deklet, morda še lepših in boljših. Radi enega dekleta pa vendar tak junak kot je Kast, cesarjev namestnik in poglavar cele Luzitanije, ne bo še zgubil glave?"

"Da, pri vseh bogovih, ne bo je zgubil! Pač pa jo bode zgubil nekdo drugi!"

Marcela je strahu prebledela. Vedela je takoj, na kaj misli. Lupercij je imel prav.

"Pri vseh bogovih! da jo bode, da bo pomnila, kdaj je prezrela roko in ljubezen cesarjevega namestnika Kasta!"

"Kaj misliš Kast?"

"Kaj mislim? Potrebite moram to krščansko sodrgo iz Luzitanije, kakor se po metajo smeti iz sobe".

"Pa vendar ne misliš . . .?"

"Ne sestra! Nič ne mislim, temveč že vem, in sem že tudi storil!"

"Kaj si storil?"

"Ali nisi bila v mestu?"

"Ne!"

"Škoda! Potem bi bila vedela, kaj je novega v Barceloni! In starcu bodem tudi zagodel!"

"Pa vendar nisi . . .?"

"Da, sem razglasil vse naredbe cesarjeve proti kristjanom in med prvimi, katera bode, katera mora poskusiti moj srd bo . . ."

"Kast! Moj brat!" In padla je predenj na kolena.

"Ni imela srca za me, ne bom ga imel za njo!"

"Toda pomisli, da je senatorjeva hči!"

"Če bi bila cesarjeva! Zavrgla me je! O-sramotila je cesarjevega namestnika!"

"Toda pomisli na Oteomera! On je vendar, ki te je naredil v glavarja!"

"Kaj mi mar stari pes! Hči naj bi bil bolje vzgojil!"

"Pomisli na njegov vpljiv, ki ga ima tu v celi pokrajini!"

"Jaz pa hočem pokazati, da sem jaz namestnik cesarjev, ne on!"

"Dragi brat! Oteomero ti vendar ni ničesar storil! Saj on več trpi, kakor pa ti! Kako smrtno on sovraži kristjane! Sedaj pa najde naenkrat, da je celo njegova hči kristjana. To ga mora strašno boleti!"

"Naj ga le, saj zasluži!"

"Prosim te, Kast, pomiri se!" prosila ga je, ko je videla kako pridno prazni čašo za čašo.

"Oteomero želi govoriti z glavarjem," naznani suženj.

"Izženite ga kakor psa iz moje palače!" zakričal je Kast na vse grlo že malo vinjen.

"Počakaj!" je hitro ustavila Marcela sužnja. "Počakaj tu, grem sama k nje-mu." In odhitela je iz sobe.

"Domina, kako sem jaz nesrečen!" zajoka glasno ubogi starček, ko ugleda Marcelo, zakrije si obraz z obema rokama in omahne na klopico poleg okna.

Marcelo je to ganilo, da je tudi ona zajokala. Nekaj časa sta molčala oba. Slednjič se Marcela premaga in začne to-

lažiti ubozega starčka. Obljubila mu je, da pride drugi dan k Eukratidi in poskusi vse, da jo še v zadnjem trenutku prepogovori.

"Hvala in čast bogovom, eno tolažbo imam: maščevanje je pa le tukaj!"

"Kaj misliš, senator?"

"Moja hči bode maščevana! Cesarjeve naredbe proti kristjanom so razglašene. Prišel sem, da se Kastu zahvalim. "Oteomero si obriše solze in vstane naglo. "Hahaha! Kleta peklenska zalega! Staremu, ubogemu očetu si ukradla hčer. Sedaj je moja ura tukaj, da se zmaščujem. In maščevati se hočem. S tole roko bom prebodel vsakega, katerega dobim, da je kristjan. Sam bom šel in stikal za njimi, dokler jih ne uničim. Kri, kri, kri krščanska edino more zmaščevati mojo hčer!"

Zadnji stavek je govoril kričeče, prijel se za lase in zbežal kot nor iz palače.

Marcela se ga je prestrašila, zato ga ni zadrževala, temveč je bila še vesela da je odšel. Bala se je, da je morda znorel.

Kast je med tem časom odšel.

"Toraj je le res, da je izdal naredbe cesarjeve! Uboga Eukratida! Težki boji te čakajo!"

Marcela je bila do skrajnosti razburjena. Brat se ji je smilil in zamerila je Eukratidi, da ga je zavrnila. Slednjič je pa vendar kot dekle mislila na se. Tudi ona sama bi zavrnila vsakega, ki bi ne bil po njeni volji, pa naj bi bil tudi sam cesar. Celo stvar je razumela edino le iz svojega pogankega in dekliškega stališča, ne pa iz krščanskega. Za to se ni jezila na njo, temveč je čutila veliko sočutje do nje.

Silno so jo zbolele bratove besede, ko je izjavil, da bo skušal dobiti Eukratido prvo v roke in jo mučiti.

Spomnila se je tudi slovesa Lupercijevega in njegove prošnje.

Da, Eukratida je v smrtni nevarnosti. Par dni je sicer še varna, dokler Kast ne preboli svoje pijanosti, kakor je imel navado v Rimu. Zato bo pa toliko grozovitejši potem.

"Obljubila sem Luperciju, da bodem varovala Eukratido v njegovi odsotnosti. Držati moram besedo! Toda kako?"

Globoko se je zamislila.

"Aha, že vem! Eukratida mora proč od doma. To bode potolažilo Oteomera. Pogrešal jo bode in pozabil, da je kristjana. Varna bode pred Kastom. Med tem časom pa hočem pisati Luperciju v Rim, naj si hitro izposluje prestavo iz Rima ali vsaj par mesecev dopusta."

Toda, ali bo pa Eukratida hotela zbežati in se skriti?

Tako je primumsljevala Marcela oni večer.

Med tem se je pa zbrala v uti na Oteomerozem vrtu vsa cerkvena občina Barcelone in okolice k službi božji, mogoče zadnjikrat.

Opravili so vsi dobro sveto spoved in potem pristopili z veliko pobožnostjo k mizi Gospodovi in sprejeli angelski kruh močnih iz rok škofa Urbana.

"Otročiči moji, vstrajajte! Veste, kaj vas čaka. Kdor se boji smrti in muk, sedaj je še čas, da zbeži in si reši življenje. Pomislite na muke, katere vas čakajo! Kdo toraj hoče oditi?"

Škof je malo počakal in pogledal po zbranih. Vse tiho. Nihče se ne gane.

"Vprašam še enkrat: Kdo se boji smrti in muk in želi zbežati? Bomo vse poskrbeli za njegovo varnost in potrebne stroške."

Zopet je malo počakal, a zopet vse tiho.

Do solz ginjen govori dalje sveti mož: "Otročiči moji, ali pa bodete vsi stanoviti do konca, do smrti, skozi vse muke do zadnjega zdihljeja?"

"Oče, saj imamo gospoda Jezusa v svojem srcu, dal si ga nam tudi seboj, da se vsak še sam obhaja doma v nevarnosti, predno gre pred sodišče. Česa bi se toraj bali?" Tako je odgovorila množica.

"Da, otročiči, vse premoremo v Njem, ki nas podpira. Tako smo najbrže nocoj zadnjič v tem življenju skupaj. Z Bogom! Na svidenje v nebesih..." in jok mu je zaprl besedo.

Oteomero je bežal iz Kastove palače domov na svoj vrt in hodil po znani potici ob morju. Obupno je vil roke, jokal in preklinjal ter prisegal maščevanje kristjanom. Precej pozno je že bilo, ko se je malo

pomiril in začel počasneje korakati.

"Da, zmaščevati se hočem nad to sodrigo", je sklenil ravno, ko je prišel v bližino vrtnice utice.

"Zakaj nisem posekal do zadnjega te izdajavee, ko sem jih našel v tej utici. Da, maščevanje!"

Skoraj nehote je tudi nocoj obrnil svoj korak proti utici. Vendar, ko je prišel bližju, odskočil je kakor bi ga pičil gad. Kri mu je zavrela.

"Prokleti psi, zopet so tukaj!" Predno je vedel kdaj, imel je že meč v rokah in mahnil po najbližjem človeku, ki je v tihi molitvi klečal poleg vhoda.

Napol zatajeni krik se je začul in zgrudil se je človek smrtno ranjen na tla — prva krvava žrtev Oteomerovega in Kastovega sovraštva do kristjanov.

Takoj je mahnil po drugem, katerega je samo težko ranil v roko, nato po tre-

tjem in četrtem.

Glasi krik prestrašene množice, in Oteomerova kletev je pretresla temo. Kristjani so v mesečini videli, kaj je. Vsak je zbežal, kamor je mogel.

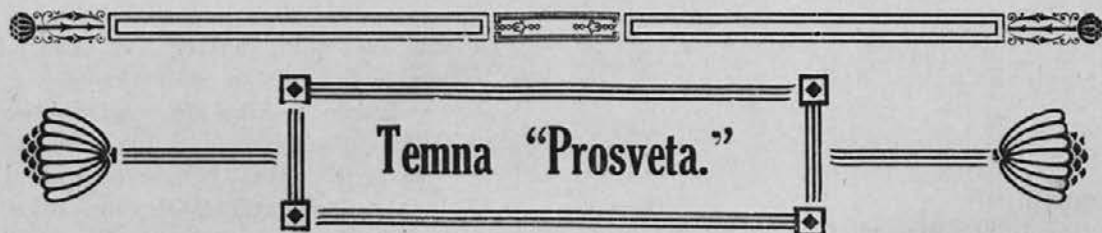
"Oče!" je vskliknila Eukratida, ko je videla, kaj se je zgodilo in padla je pred očeta na kolena. Toda mahljaj težkega meča, namenjen drugemu, zadel jo je v levo roko s tako silo, da jo ji je popolnoma odsekal.

"Moj oče!" je vskliknila Eukratida in omedlela. Kri je pa curkoma lila iz rane.

Oteomero se je zavedel. Streslo ga je, ko je videl, kaj je storil. Meč mu je padel iz rok, srce se mu je skrčilo v prsni in očetovska ljubezen je zmagala.

"Moje dete! O, zlato moje dete" je zajokal in pokleknil v — kri svojega lastnega otroka. — — —

(Dalje prih.)

"Clevelandska Sloga" je edini list, ki je začutil dolžnost, potegniti se za katoliško vero med nami v krasnem članku, katerega tu ponatisnemo.

"PROSVETA" KI NI PROSVETA.

Takoimenovana Narodna Podporna Jednota ima za glasilo list, ki se mu pravi "Prosveta."

Soditi po naslovu bi človek pričakoval, da mora biti to list, ki je namenjen izobrazbi, prosveti, razsvetljevanju, izobražanju naroda.

Kdor bi tako mislil o "Prosveti", bi se jako motil.

Dokažemo!

List "Prosveta" je celo dnevnik. Kot dnevnik bi moral prinašati najnovejše novice, najaktualnejše vesti, moral bi pisati o delavskih vprašanjih, o delavskih razmerah, poučevati delavce o dnevnih vpra-

šanjih, sploh moral bi biti res delavski list v dejanju, pa ne samo na jeziku.

Toda njegove novice so zastarele, on pobira novice celo iz tednikov, skoro vsaka je že en teden stara, ljudje že iz tednikov prej zvedo, kakor pa iz tega modernega dnevnika; povesti prinaša, o katerih trdi, da jih še živ človek ni čital v slovenskem jeziku, dasiravno so pred letom dni bile tiskane v slovenskem časniku v Ameriki.

Ko se je pa prijelo ta famozni dnevnik zaradi te pogrete reči, pa se je urednik izgovarjal, da ne bere vseh ameriških slovenskih časopisov. Moderen urednik to, kaj?

Namesto delavskih člankov, člankov, ki bi kaj koristili delavcu, ki bi ga poučili in spopolnjevali, pa prinaša beraške čenče, to je marnje, ki si jih pripovedujejo ušivi berači kje za pečjo.

Odkrito povedano, da takih bedarij že

dolgo nismo nikjer čitali, kakor v tem naj-novejšem slovenskem "dnevniku"!

Ljudje okoli Narodne Jednote trdijo, da se ne vtika Jednota v verske zadeve, da je vera privatna stvar vsakega posameznika, toda to glasilo ne more niti ene številke izdati, ne da bi napadalo vero, smesilo cerkvene obrede in se norčevalo iz katoličanov, dasi so skoro vsi člani te Jednote katoličani.

Kje ste še slišali drugod, da bi jednotino glasilo sramotilo svoje člane zaradi vere, zaradi izpolnjevanja verskih dolžnosti?

To bi si člani vsake druge jednote lepo prepovedali!

Le vi, člani Narodne Podporne Jednote, ste tako zaslepljeni, tako kratkovidni, da pustite smešiti svojo vero in to smešnje še plačujete s svojimi krvavimi žulji!

To je sramota za vas, člani, predrznost in perfidnost pa je od glasila, ki tako piše o vas!

V eni zadnjih števk se je ta moderni dnevnik spravil celo čez župnijske šole.

Tako-le piše o njih: "V Ameriki imamo precej verskih šol. Otroci starišev, ki žele vzgojo otrok v svobodnem duhu, nimajo v teh šolah nič iskati... V verskih šolah se otroci odtujujejo pravemu življenju, ker jim vtepajo v glavo **pravljice o čeznatur-nih stvarih**, ki nimajo za praktično življenje najmanjšega pomena..."

Tako piše o verskih šolah ta list — glasilo Jednote, pri kateri so skoro sami katoličani!

S tem hoče v prvi vrsti pisati zoper **slovenske** farne šole!

To vam je **narodna** Jednota! Edino v slovenskih župnijskih šolah se še slovenski otroci uče vsaj nekaj slovenščine, in **Narodna** Jednota ter nje glasilo je proti takim šolam!

Kje se pa naj slovenski otrok nauči slovenščine?

Zakaj pa vi, patentirani narodnjaki, ne začnete kake šole za slovenščino. Vi ste narodnjaki, da se Bogu smili!

Slovenski narod bi poginil, če bi imel same take rodoljube, kakor ste vi!

Katoliška vera vam je samo **pravljica**,

bajka, vera ni za praktično življenje najmanjšega pomena, tako pišete vi!

Kaj porečete vi, katoličani, k temu? Na tisoče jih je katoličanov pri tej Jednoti, vi k vsemu temu le kimate in še plačujete tako sramotenje! Ali se ne boste zganili? Ali boste vse to v žep vtaknili?

Povejte rajši kar na polna usta, da ste brezverci in bodite vsaj konsekventni, dosledni.

Vaše glasilo piše, da je vera prazna bajka, pravljica, zakaj pa potem tiščite svoje otroke h krstu, zakaj jih silite k birni, zakaj vsakega svojega mrtvega socialista skoro s silo vlečete v cerkev?

Zakaj ga ne vlečete tja, kamor mesto izklada mestne odpadke?

In kaka zamera še, če vas duhovnik opomni na vaš brezverski nauk, ko pridete naročat pogreb!

"Zakaj ga hočete cerkveno pokopati, saj vaše glasilo vendar piše, da je vera sama bajka, čemu bodo mrtvemu potem mrtvaški obredi, kaj koristi mrtvemu cerkev kamor živ ni maral zahajati?" Tako smo jih vprašali o priliki.

"Kaj pa mislite, mi smo vendar katoličani, mi hočemo cerkveni pogreb, mi se ne strinjamo s tem, kaj v Chicagi pišejo, mi smo jim že večkrat pisali, naj pustijo vero pri miru, pa le naprej pišejo, saj smo vsi jezni na tistega socialista, ki tako piše!" Tak pa je bil odgovor.

Ako bi dobri člani odločno protestirali, ako bi grozili z odstopom, cela društva, bi si že tisti človek, ki se je pri Jednoti belega kruha preobjedel, premislil in bi ne sramotil Boga, brez katerega niti en trenotek ne more živeti.

S svojimi zastavami silijo v cerkev, pa jih ne dajo blagosloviti, čemu pa silite v cerkev, če je pa vse sam humbug?

Bodite saj dosledni, umrite brez cerkve in Boga. pa dajte se tudi pokopati brez cerkve in Boga. Verjemite nam, da niti ene solze ne bomo za vami potočili!

Na milijone starišev ima otroke v katoliških šolah, milijone dolarjev žrtvujejo za te šole, izobraženi, pametni možje, ker vejo kako blagodejno upliva ta šola na njih otroke, pa pride kak oslinjen slovenski so-

cijalist, katerega vsa učenost obstoji v primojduševanju in zmerjanju čez farje, pa bo tak učil stariše, v katero šolo naj pošljejo svoje otroke. On sam najbolj in najprej potrebuje šole in pa — poštene brezovke!

Za pravega katoličana pa je jasno, ali je lahko z mirno vestjo pri taki Jednoti ali ne!

Ker "Sloga ni katoliški list, pa se je ven-

dar tako junaško postavila, zato mi samo vprašamo "Kje sta pa "Amerikanski Slovenec" in "Glasilo", da ne slišita in ne vidite nič o početju socialistov proti veri. Ali nimate niti trohice verskega prepričanja, da na vse nesramne napade molčite? — Kakor katoliškemu duhovniku, ki molči k vsemu, tako velja tudi uredniku katoliškega lista: "Gorje vam, čuvaji Siona, ker ste bili mutasti psi! —"

Mati prečitaj in premisli!

K.

Ko sem bil na misijonu v X. v Minn. pripovedovali so mi rojaki o sledečem žalostnom slučaju, ki je tam marsikako mater pretresel, da je začela misliti in drugače vzgajati svoje otroke.

Stara Uršičevka je prišla v Ameriko že pred nekako 25. leti. Z možem sta se naselila v mestu X. v Minn., ki je bil tedaj še prav majhna vasica. Mož je dobil dobro delo, sama se je pa trapila z "bordarji". Ker sta bila oba varčna, prihranila sta v par letih toliko, da sta si kupila hišo in posestvo. Dobro leto pozneje sta že odprla "saloon" in "grocerijo". Ker je naselbina hitro rastla in je vedno več in več naseljencev prihajalo v X. imela sta tudi Uršičeva vedno več odjemalcev. Trgovina je vidno rastla.

Kolikor bolj pa se je množil kupček na banki, toliko bolj je rastla lakomost po več denarju. Tako sta hitela služiti, da jima je bil teden prekratek, da sta morala tudi nedeljo žrtvovati bogu — mamonu. Pozabila sta na Boga, pozabila na cerkev, na vse drugo, samo na dolarček ne.

"Kako naj grem v cerkev; ko ga pa ni časa pri nas in ga ni! Tako bi šla rada! Tako me srce boli, ko ne morem, pa kaj si morem pomagati" — je tožila Uršičevka,

ko je videla druge hiteti v cerkev in jo je bilo sram, da sama ne gre. Parkrat je prišel tudi g. župnik na dom in svaril, da tako življenje brez Boga ne bo prineslo blagoslova. Tudi g. župniku je zatrjevala s solzami v očeh, "da bi tako srčno rada šla vsaki dan v cerkev, ne le vsako nedeljo, ko bi le mogla".

"Le kdo je klical duhovnika v hišo" — se je pa hudovala, ko je odšel. "Saj sama vem, kaj je moja dolžnost! Jaz se ne dam siliti od nikogar. Seveda, diše mu moji nikli, katere dobi manj."

Duhovni pastir je prišel večkrat in svaril. Ko je pa videl, da vse nič ne pomaga, izročil je celo družino usmiljenju božjemu in jih ni več nadlegoval.

Sama tako brezbrizna, kaj čuda, da je enako vzgojila tudi svojo družino. Otroke je pošiljala seveda samo v publično šolo. V nedeljsko šolo jih je pošiljala le toliko, da so odpravili sv. zakramente. To je bilo pa tudi vse. Prav nič jih ni nagovarjala, da bi hodili v cerkev ob nedeljah, ker je bilo njo samo sram, da ne hodi. Tako so zrastle vsi popolnoma brez vere.

Najstarejšega dečka je dala v mesto v višjo šolo, potem v kolegijum in nato je stopil v zdravniško šolo.

Mojzes dobi naročilo, naj gre v Egipt in reši svoj narod iz sužnosti.

Pred nekako petemi leti začeli so pa Uršičevko obiskavati križi. Nesreče so se vrstile druga za drugo. Najprej je nastal nekoč v saloonu med pijanci prepir in pretep. Uršič je prišel med nje, da bi jih pomiril. V tem pa je sprožil neki pijanec samokres in Uršič je padel smrtno ranjen na tla. Za teden dni je bil mrlič. Ni prebolela še te rane, ko je bila na železnici velika nesreča. Dva vlaka sta trčila in med ubitimi sta bila dva njena otroka, ki sta šla k sorodnikom na počitnice. Ne dolgo za tem ji je najstarejša hči pobegnila z nekim ničvrednim človekom in se ž njim poročila. Šele čez leto dni se je vrnila smrtno bolna in uničena domov.

Toda, vsi ti udarci jo niso zmodrili. Le še bolj so ji zakrknili njeno srce.

"Ako bi bil Bog, kako more dopustiti človeku toliko nesreč in gorja" — je govorila. Tega pa ni mislila, kako je ona do sedaj celo svoje življenje preživela in prezirala Boga, da je zaslužila še večje kazni.

Nato je prodala saloon in trgovino, ter se preselila v lepši del mesta, kjer je sin odprl svojo zdravniško pisarno.

Sin je prišel v svojih šolskih letih veliko v dotiko s protestanti. Zlasti je bil njegov prijatelj sošolec sin nemškega pastorja, h kateremu je velikokrat zahajal na dom. Šel je večkrat z njim tudi v njih cerkev in bil pri službi božji. Pastor je bil velik fanatik in smrten sovražnik "papistov" — katoličanov. Tako fante od doma ni imel nobene verske podlage in izobrazbe, v katoliško šolo tudi ni hodil, kar je pa čul v nedeljski šoli, je bilo pa jako malo, in vse kmalo pozabil. Tako je imel pastor lahko delo "spreobrniti" Uršiča in ga napolniti z sovraštvom do njegove vere.

Ko je prišel nazaj v rodno mesto X. in sta bila z materjo skupaj, bil je že popoln odpadnik. Hodil je v bližnjo Metodistovsko cerkev in tudi mater vzel parkrat s seboj.

Težki udarci usode, grenke ure, katere je preživela Uršičevka pa niso ostali brez nasledkov. Ker ni imela verske tolažbe, jih je občutila toliko grenkeje. Začela je hirati in hirala vidno. Slednjič je obležala. Ko je tako v bolečinah prečula cele

noči, spomnila se je svojega. življenja. Kolikor bolj je čutila bližajočo se smrt, toliko bolj jo je obdajal nekak čuden nemir. Nehote se ji je usiljevala miselj na večnost. Spomnila se je svoje vere in vest se je vzbudila. Vedno hujše je bilo očitanje vesti.

"Kaj bode s teboj, ako je Bog, ako je večnost? Kakšen odgovor bodeš dala od svoje družine?"

Streslo jo je. Da, večnost! V temni noči, ko se je tako zamislila v svojo preteklost, začela se je tresti po celem životu in mrzel pot jo je oblival.

"Kaj bode z mano, ako je Bog" je ponavljala.

Kolikor slabeja je bila, toliko hujše so bile dušne muke.

Ko ji je bilo nekega dne prav slabo, prosila je sina, da bi poslal po katoliškega duhovnika.

"Sin moj, naj pride "Priest" slaba sem", prosila je sina.

"Eh, pojdite, pojdite! Kaj vam hoče duhovnik s svojim humbugom! Sicer pa niste še tako slabi."

In res je mislila, da se še ne mudi in nič več ni prosila.

Toda vest se ji ni umirila, temveč se je vedno glasneje in glasneje oglašala.

"Sin moj, naj pride duhovnik", prosila ga je potem vsako jutro, ko je pretrpela grozne dušne boje v dolgi noči brez spanja.

"Saj še ne boste umrli!"

"Pa bi si vendar rada umirila srce. Sin moj, strašno trpim! Daj, prosim, pošlji po slovenskega duhovnika."

"Kaj vam pa more duhovnik pomagati? To je vse skupaj humbug!"

In ko je le želela in prosila, pripelje neki večer k nji metodistovskega pridigarja, ki ji je prijazno prigovarjal k potrpežljivosti in čital nad njo sv. evangelijski.

Ko je odšel, bilo je njeno srce še bolj nemirno. Navzočnost tujega pridigarja jo je še bolj razburila. Ne lepih besedij, ne naukov, ampak tolažbe, miru, olajšanja vesti, to je, po čemur je hrepenela stiskana duša

"Prosim, soseda, slaba sem. Zelo si že-

lim duhovnika. Ali mislite, da bi gospod iz slovenske cerkve hotel priti k meni?" rekla je drugi dan, ko jo je prišla stara znanka obiskat.

"Gotovo! kar doktor naj telefonira!"

"Noče! Prosila sem že večkrat, toda pripeljal mi je metodistovskega pridigarja, kar me je še bolj razburilo. — Sicer mi je pa prav tako! Kakršnega sem si vzgojila, takega pa imam." In debele solze so ji porosile lice.

"Ali bi ne hoteli poklicati materi duhovnika, katerega tako želi?" rekla je prijateljica sinu, ki je v tem stopil v sobo?

"Ne! V mojo hišo kat. duhovnik nikdar ne bo stopil. Katoliški duhovniki so samo humbugarji."

"Pa vendar, če umirajoča mati želi, ji tega ne boste odrekli?"

"Da! To je neumnost! Rekel sem, da f. . . v mojo hišo nikdar!" in razburjen je odšel.

"Pa ga vendar poklič!" je naročila prijateljici. "Pride naj jutri od 10—11. ure, ko sina ni doma."

Rad in brez ugovora je šel k bolni Uršičevki slovenski duhovnik. Toda nesreča je hotela, da je bil sin še doma in sta se ravno srečala pri vratih.

"Kaj želite?" vprašal ga je osorno.

"Klican sem bil k Mrs. Uršič!"

"Sedaj ne morete k nji, spi. Vas bodem že jaz poklical, ko bode treba. Z Bogom!"

Duhovnik je poskušal na vse načine, kako bi prišel do bolnice, toda sin je ostal trdovraten. Žalosten se je povrnil domov in skoraj jokaje spravil presv. Rešnje Telo nazaj v tabernakelj. Nameraval je takoj poizvedeti, kdaj sina ne bode doma, da bo tedaj hitro šel.

Teško je čakala Uršičevka duhovnika ono jutro. Bila je izvanredno slaba. Ravno to pa je zadržalo sina doma, ki ga je odpočil.

Pri njej sta bili dve njeni prijateljici.

Kako željno je pogledovala bolnica na

uro in čakala duhovnika. Kolikor bolj je šlo proti enajsti uri, toliko bolj je bila razburjena.

"Sin moj, pošlji po duhovnika, lepo te prosim", je prosila sina, ko je stopil v sobo. "Poklicala sem ga že, ali ga še ni bilo?"

"Še ne!" zlagal se je sin. "Sicer vam bode pa kmalu odleglo."

Solze so oblile ubogo bolnico. Vročina se je večala. Sin je vedel, da je mati pri koneu.

Bolnica se je zamislila in globoko vzdihnila.

"Moj Bog! toraj moram res umreti brez duhovnika?" je zakričala obupno, kolikor so ji moči dovolile. Začelo se ji je blesti.

"Sram vas bodi, da ne spolnite materi zadnje želje", rekla je soseda.

"No, če že mora biti, pa naj bode. Sicer sem rekel, da v mojo hišo nikdar," in šel k telefonu, in poklical duhovnika.

Z veseljem je hitel duhovnik nazaj.

Toda, ko je prišel, bila je Uršičevka že mrtva. —

Sama je ukradla sinu vero. Cel rod je odtrgala od vere — plačilo je dobila na smrtni postelji. Lastni sin jo je kaznoval. Umrla je brez duhovnika v strašnem obupu.

"Gospod, strašna je bila ta smrt," pripovedovali sta sosedi. "Že pri mnogih smrtih sem bila, toda pri tako strašni smrti pa še nikdar. — Gospod, gospod, je kričala umirajoča. "Moj Bog! Moj Bog! Kaj sem storila? — Gorje mi! Pogubljena! Pogubljena!"

In še na mrtvem obrazu so res videli vtis groznega strahu, katerega je reva prestala v teh strašnih trenutkih.

Mi ne trdimo, da je bila to očitna kazen božja. Rečemo samo: To je slučaj, ki da vsaki materi veliko misliti, ako le hoče! Ako pa noče, tudi dobro. Saj pride tudi za njo ura smrti Takrat pa . . . ?

V boju zoper samega sebe.

P. Benigen Snoj O. F. M.

Slišali smo ravnokar nauk bogoslovcev in svetnikov, kako nam celo naše pregrebe služijo v to, da si pridobimo vedno večje zaupanje v božje usmiljenje.

Zdaj pa poslušajmo našega učenika, kaj ras on uči o tem:

„Vprašal me, ljuba hči, ali se more s zaupanjem približati k Bogu duša, ki je prevzeta od zavesti svojega grešnega siromaštva. Na to odgovorim, da sme duša, ki se zaveda svoje revščine ne le imeti veliko zaupanje v Boga, temveč da brez te zavednosti pravega zaupanja celo imeti ne more. Zakaj ravno to spoznanje in pripoznanje naše revščine nas mora privedi k Bogu. Tako so vsi veliki svetniki — kakor Job, Danijel, in drugi — svoje molitve pričenjali s spoznanjem svoje revščine in nevrednosti. Nekaj zelo dobrega je torej to, da spoznamo, kako revni, kako zaničljivi, kako nevredni smo, da stopimo pred obličje božje.

Čeravno se imenitni rek starih: „Spoznavaj samega sebe“, ozira bolj na to, da spoznavamo imenitnost in veliko vrednost svoje duše, da se varujemo vsega, kar bi se ne vjemalo ž njeno plemenitostjo, vendar veljajo te besede tudi za to, da vedno bolj spoznavamo svojo nizkost, nepopolnost in revščino. Čim bolj bomo to spoznali, tem bolj bomo zaupali v dobroto in usmiljenje božje. Usmiljenje in revščina sta tesno združene, ena brez druge ne more biti. Ko bi Bog ne bil vstvaril človeka, bi vsejedno bil neskončno dober; toda njegovo usmiljenje bi se ne moglo v dejanja pokazati, ker usmiljenje se razodeva le tam, kjer je revščina.

Vidiš torej, da imamo toliko več vzroka zaupati v Boga, kolikor bolj spoznamo svojo revščino; saj pač v sebi nimamo nič dobrega, na kar bi se mogli opirati. Nezaupnost do samega sebe izvira iz spoznanja svoje nepopolnosti. Dobro je, da sami vase ne zaupamo, ali ravno to nas mora učiti, da vse svoje zaupanje stavimo le v Boga in upamo na njegovo usmiljenje.

Naši vsakdanji pregreški in nezvestobe nas morajo seveda pred Bogom osramotiti in ponižati in zato beremo, da so svete duše kakor sv. Katarina Sijenska in sv. Terezija, občutile pri vsakem pogrešku veliko osramotenje. To je čisto umljivo; zakaj ako smo prijatelja razžalili, se nekako bojimo približati se mu. Toda pri tem ne sme ostati. Ponižnost, osramotenje in zaničevanje samega sebe nas mora z Bogom še bolj tesno združiti. Zato uči sv. apostelj Pavel: „Slecite starega človeka ž njegovimi deli in oblecite novega.“ Tako se človek nekoliko nazaj skloni, da se tem bolj z ljubeznijo in zaupanjem k Bogu povzdigne. — Zelo koristno je torej, da se ponižujemo, zavedajoči se svoje revščine in nepopolnosti; vendar ne smemo samo pri tem ostati in izgubiti srčnost; ampak povzdignimo svoje sree s svetim zaupanjem k Bogu, ker le v njem, ne pa v nas moramo iskati vzrok našega upanja. Mi smo spremljivi, on pa ostane vedno isti, vedno jednako dobrotljiv in usmiljen bodisi, da smo slabi in nepopolni, bodisi, da smo močni in popolni.

Navado imam reči, naša revščina je tron usmiljenja božjega, rek Pija IX. Čim

večja je naša revščina, tem večje naj bo naše zaupanje.

2.

Nobenega vzroka nimaš dvomiti, da gleda Bog na te z ljubeznijo; zakaj ljubeznivo se on ozira celo na največje grešnike, ako imajo le nekoliko odkritosrčne želje spokorniti se. Sree božje je tako sladko, tako prijazno, tako ljubeznivo do svojih revnih stvari, ako le spoznajo svojo revščino. Kako usmiljeno je do teh vbozih, kako dobrotljivo do spokornikov! Kedo bi ne ljubil tega kraljevega srca, ki v sebi družil ljubezen očeta in matere?

Naše nepopolnosti nam ne smejo dopasti, temuč z aposteljnomo moramo klicati: "Jaz nesrečni človek! Kedo me bo rešil od telesa te smrti?" Tudi se ne smemo zaradi tega čuditi, še manj pa srčnost zgubiti. Ponižnost, spokornost in nezaupnost do samih sebe moramo iz tega zajemati, ne pa malosrčnosti in otožnosti; nikedar pa ne smemo izgubiti zaupanja v ljubezen božjo do nas ljudi. Bog seveda ne ljubi naših nepopolnosti in malih grehov, ali on nas vkljub tem ljubi. Kakor se materi ne dopade, ako je otrok prav reven in slaboten, in ona ga navzlic temu ne preneha ljubiti in mu ljubeznivo streči; tako nas tudi Bog ljubi, ako ravno mu niso vseč naše nepopolnosti in mali grehi. Po pravici je toraj David vskliknil: Usmili se me, o Gospod, ker sem slab!

Veseli se in hvali se s tem, da si ničvreden, zakaj ravno nad tvojo revščino more Bog razodevati svoje usmiljenje. Tisti ubožec, ki je najbolj nadložen, ki more pokazati najbolj zoperne in usmiljenje vzbujajoče rane, se ima tudi za najbolj sposobnega, da nabere obilno miloščino. Tudi mi smo vbožci; največji so, bi rekel, naj-srečnejši, ker usmiljeni Bog se z ljubeznijo ozira na nje.

Najbolj zaupljiva prošnja vbožca so njegove rane in slabosti.

Kar zadeva grehe, ki si jih storila v prejšnjih letih, vedi, da jih je Bog odpustil v onem trenutku, ko si mu podarila svoje srce, sledivša njegovemu klicu s trdnim sklepom, da hočeš živeti v prihodnje le

Njemu. Pri vsem tem pa ti bo v veliko korist, da govoriš pogosto s kraljevim spokornikom: "Operi me bolj in bolj mojih pregrehov, in hudobije moje me očisti!" Ps. 50. 2. Toda to se naj vselej zgodi s pravim in otroškim zaupanjem v neskončno božjo dobroto.

3.

Sv. Frančišek Saleški je zahteval od predstojnikov in vseh tistih, ki morajo skrbeti za duše drugih, naj jih požive in vtrdijo srčnost in zaupanje. Neki samostanski predstojnici, kateri je bil priporočil neko deklico, je pisal: "Glejte, vi ste nekoliko prestrogi s tem vbogim otrokom. Ne bi ji smeli vedno toliko očitati, ko vendar kaže dobro voljo. Povejte ji, naj se pri svojih pogrskih ne čudi in sama nad seboj jezi; povzdigne naj raje svoje oči proti nebu, od koder nas Gospod Bog gleda, enako očetu, ki tudi pazno gleda na negotove korake svojega še slabotnega otroka in mu kliče: Le naprej, otrok moj! — in ako otrok pade, mu daje s prijaznimi besedami srčnost in mu ponudi roko, da se more vzdigniti.

Enaka in še bolj natančno določena vodila je dal ta ljubeznivi učenik spovednikom. Opomnil jih je, da jih ti, ki se jim spovedujejo, kličejo "Oče" in zato morajo duhovniki imeti za nje res pravo očetovsko srce in sprejemati jih morajo z največjo ljubeznijo, naj imajo še toliko pregreh. Rekel jim je: "Čeravno se je izgubljeni sin ves razecapan in vmazan naravnost od svoje črede vrnil k očetu, ga je oče vendar le presrečno objel, poljubil in solze je točil od veselja, ravno zato, ker je bil oče in očetovo srce ima vedno ljubezen za otroka.

Nato svetnik uči, kako je treba ravnati z otožnimi in obupnimi spokorniki.

"Ako vidite, da je boječ in otožen in da nima zadosti zaupanja, da bi mu Bog grehe odpustil, potolažite ga s tem, da mu poveste, koliko veselje napravi Bogu spreobrnjenje velikega grešnika. Spomnite ga na to, da čim večja je naša siročina, tem večje bo poveličanje usmiljenja božjega. Da je božji Zveličar molil za tiste, ki so ga križali in s tem nam pokazal, da bi bil tudi

nam odpustil, ko bi ga bili mi s svojimi rokami na križ pribili. Povejte mu, kako visoko ceni Bog pokoro, da po resničnem kesanju pozabi največje pregrehe, tako, da bi bili odpuščeni vsi grehi celo hudim duhovom in pogubljenim, ko bi oni mogli tako kesanje obuditi. Pokažite mu največje svetnike, ki so bili prej veliki grešniki n. pr. sv. Petra, sv. Matevža, sv. Magdaleno,

sv. kralja Davida, itd. Podučite ga, da ne moremo bolj zaničevati dobrotljivosti božje in trpljenja in smrti Jezusa Kristusa, kakor, ako ne zaupamo v odpuščanje svojih grehov; recite mu, da smo dolžni verovati v odpuščanje grehov in, da ne smemo dvomiti, da nam bodo grehi res odpuščeni. ako le prejmemo sv. zakrament, katerega je Bog postavil v ta namen.

Iz Slovenskih naselbin.

Društvo Krščanskih Mater je bilo kot prvo kanonično ustanovljeno v naši župnijski verki v New Yorku tretjo nedeljo septembra. Sprejetih je bilo 33 mater. Odbor društva je sledeči: Mrs. Fany Burgar, Mrs. Marg. Luteršek in Mrs. Mary Jazbec.

To društvo ima vsako **tretjo** nedeljo v mesecu ob 9. sv. mašo s skupnim obhajilom in popoldne ob 4 shod.

Tretji red sv. Frančiška je bil ustanovljen v naši cerkvi v nedeljo 8. okt. Vodstvo: Mrs. Ivana Podboršek, Mrs. Ana Plevel in Mrs. Helena Pavli. Za ude tretjega reda je vsako **drugo** nedeljo v mesecu ob 9. sv. maša s skupnim obhajilom in popoldne ob 4. shod.

Marijina družba ima redno vsako **prvo** nedeljo ob 9. sv. mašo s skupnim obhajilom in popoldne ob 4. shod.

Popolni odpustki za duše v vicah se dobe kakor o Poreijunkoli vsled odloka papeža Pija X. z dne 24. jan. 1914 od opoldne Vseh Svetnikov do polnoči Vernih duš dan pod navadnim pogoji.

Novoporočenci v maši cerkvi: Peter Peshel in Lucija Štefanec, Jožef Merčun in Frances Potočnik. Spremljaj jih božji blagoslov v novem stanu!

Vsled neljube stavčene pomote so bili izpuščeni v zadnji številki A. M. sledeči ustanovniki naše cerkve: Jernej in Ivana Habjan \$100; Luka in Katy Pavli \$50;

Frank Kobal \$25. S tem popravimo neljubu pomoto.

Meseca oktobra je pristopil kot ustanovnik naše cerkve Henry Schier z darom \$25.00.

Naj bi Bog naklonil naši župnijski cerkvi sv. Cirila in Metoda še novih velikodušnih dobrotnikov; kajti stroški za njeno dovršitev in opravo niso majhni.

— **Slovenska župnija v Joliet, Illinois.**

Krasen dan je bil 22. oktobra za slovensko naselbino v Joliet, Ill., ko so naši ljubljani in zavedni Jolietčanje praznovali 25 letnico ali srebrni jubilej svojega obstanka. To je bil dan, katerega je Bog naredil. Vsako pristno slovensko sree je ta dan veselja igralo in se radovalo tega dogodka. In kako bi se ne. Petindvajset let truda in skrbi, žrtev in težav je ovenčanih s krasnim uspehom.

Krasna cerkev, šola in župnišče in lepo urejena župnija, vse to je v velik ponos te naselbine, ki je vzor vseh slovenskih župnij.

Calumet ima krasno cerkev, toda zastonj iščemo šolo poleg nje. Cleveland ima največjo in najkrasnejšo slovensko šolo, toda manjka tej stavbi primerne hiše božje. Vse to pa ima Joliet.

Za danes samo iskreno in iz srca častimo našim rojakom v Jolietu k temu dnevu. Naše sree se je ta dan z njimi radovalo, z njimi pa se je radovala tudi vsa Slovenska Amerika.

Zavedni Jolietčanje, čast Vam!

Le tako naprej po tej začeti poti in zlati jubilej bode še sijajnejši.

*

V cerkvi sv. Lovrenca v Newburg, Cleveland, O. so imeli 8. oktobra sveto birno.

— Izlet oltarnih strežnikov se je dobro obnesel. Strežniki ga celo leto ne bodo pozabili, temveč bodo pridno hodili k službam božjim opravljat angelsko službo. Kaj ne, nikdar nobenega ne bode več manjkalo, vsaj iz lastne krivde ne!

— Šola se je začela kakor po navadi. Toda novi prostori niso še bili popolnoma dodelani, zato so morali z nekaterimi razredi počakati. Letos se je tudi v tej šoli prišlo veliko več otrok. Tako jih je letos že veliko nad 400. — Častitamo!

— Prepotrebno je tudi društvo mladeničev, slovenskih amerikančkov, in goreči gospod župnik Oman se je lotil težke naloge, da bode ustanovil nekako društvo "Holy Name". Da, v resnici, ta nima srca za svoje ljudstvo, ki ne hiti reševati naše mladine. Kaj pomaga katoliška šolska vzgoja prva leta otroških let, ako se pa za dečka v najnevarnejših letih, v "sweet sixteen", nihče ne zmeni, se ga pusti brez varstva in vodstva. Zato stariši, podpirajte svojega blagega in tolikanj skrbnega dušnega pastirja, ki hoče samo Vam in Vašim otročičkom dobro. Opozarjamo že sedaj na članek v prihodnjem Koledarju "Ave Maria" pod naslovom "Krščanski stariši, pozor!" — Nova strašna nevarnost se bliža naši mladini! Vsi na krov! — O ko bi mogli doživeti dan, ko bode imela vsaka slovenska župnija tudi mladeniško društvo!

Čuvaji Siona, o ne spimo, ne spimo!
Judas non dormit!

*

Velik krik je bil po celi Ameriki proti katoliškim zavodom, ko je New Yorški župan nastopil proti raznim dobrodelnim zavodom, zlasti katol. Kolika nesreča je slab katolik za katoliško cerkev, je dokaz ravno ta slučaj.

Že dalj časa delajo v New Yorku tajne, katoliški veri sovražne družbe na to, da bi vzeli verskim zavodom pravico, skrbeti za svoje sirote in bolnike. Da bi dosegli svo-

je umazane namene, nastavili so posebne nadzornike "inspektorje", ki so imeli nalogo, najti kolikor mogoče veliko slabega po zavodih.

Governor Whitman, velik prijatelj zgoraj omenjenih družb, je imenoval posebno komisijo "Strong Commission", ki je imela nalogo, ves material, ki so ga nadzorniki nabrali, preiskati pri javnih sodiščih, da bi bil škandal še večji. Pred to komisijo so vlačili uboge sestre in jih izpostavljali takorekoč javnemu posmehu.

Kajpa da je tako početje užalilo čut katolikov. Nekoliko mož, celo več nekatolikov, z dvema duhovnikoma, nastopili so v obrambo preganjanih sester. Zlasti so seveda napadli župana Mitchela, češ, da se je dal ponižati tako globoko ter se dal porabiti za palico proti lastni cerkvi, česar niti odpadnik Gaynor, prejšnji župan New Yorški, ni hotel storiti.

Župana je seveda to jezilo. Da bi se maščeval, je skušal dobiti dokazov zoper te može, da bi mogel nastopiti sodnjisko proti njim. V ta namen je ukazal policiji skrivaj zvezati telefonske žice, ki so vezale telefone teh mož ter jih napeljati na policijo, kjer so posebni policisti cele dneve čakali in prisluškovali pogovore teh mož.

Ker se pa še dobe katoliški možje, katerim je vera več kakor kruh, so obvestili dotične gospode o podlem početju župana.

Ko so branitelji zavodov to zvedeli, so se nalašč pogovarjali različne stvari in tako speljali župana na led.

Mitchel je na podlagi teh preslišanih telefonskih pogovorov uležil tožbo. Sam je prišel pred komisijo in čital policijske zapisnike teh pogovorov. Sodnik, pred katerega poroto je prišel ta slučaj, je bil Jud Greenbaum. Po dolgem preiskovanju in zaslišanju raznih prič je zavrgel obtožbo kot neutemeljeno in brez dokazov. Tako je nesrečni župan Mitchel odšel z dolgim nosom in sramoto izpred sodišča, omenjeni branitelji zatiranih in pravice, pa s častjo. Celo mesto New York se je veselilo te zmage.

Sovražniki cerkve so pridno priobčevali lažnjiva poročila teh "nadzornikov",

Naš urednik je imel pretečeni mesec tri sv. misijone in sicer vse v slovaškem jeziku: v Duquesne, Pa., Clairton, Pa., in v Benwood, W. Va. V vseh teh naselbinah živi tudi nekoliko Slovencev, in nekateri so se udeležili sv. misijona.

Po vseh publičnih šolah v vseh razredih po District of Columbia in Washington bodo obesili tablice z deset božjimi zapovedmi. Tako je sklenila šolska oblast. — Da, zastonj, deset božjih zapovedi kar še ostane podlaga vzgoje in tudi podlaga srečnega življenja.

Chicaški nadškof Most. Rev. W. G. Mundelein D. D., je pretečeni mesec objavil cel načrt, katerega ima za vzgojo ženske mladine. Ženski mladini treba višje vzgoje. S pomočjo katoliške ženske Lige bode to dosegel. Liga bode poskrbela za denar, nadškof pa za potrebno upravo.

V svojem govoru je tudi poudarjal, kako je odločno nastopil in bode še nastopil, da dobi vsaka župnija svojo farno šolo, če tudi morda malo šolo, samo vsaka župnija jo mora imeti.

Cela Angleška se je slovesno posvetila varstvu "Žalostne M. Božje", tako, da bode od sedaj dalje Ž. M. B. patrona Angleške. Tretjo nedeljo septembra, na praznik Ž. M. B., se je po vseh cerkvah po slovesni sveti maši zapela himna "Sabat Mater" — "Mati žalostna je stala", nato so se molile tri Češena Marije in pred izpostavljenim svetim Rešnjim Telesom se je opravila posvetilna molitev. Kjer so bile cerkve posvečene češčenju Ž. M. B., tam se je to posvečenje zvršilo za celo okolico.

Irski škof O'Dwyer je imel v mestu Limerick na Irskem 15. septembra govor, v katerem je odločno nastopil za svobodo Irske. Irci so narod za se, in ne skupaj z Britanijo in kot tak imajo pravico od Boga do svoje prostosti. — Tako pravi Irski škof.

Mi smo zadnjič rekli skoraj iste besede. Slovenci smo narod za se in ne skupaj z Avstrijo in kot tak imamo od Boga pravico do svoje prostosti!

Blagi ranjki prestolonaslednik je bil enakega prepričanja in zato izgubil življenje. — Če irski škof O'Dwyer ni grešil, ko je imel tako odločni govor za svobodo svojega naroda, ako je sam prestolonaslednik uvidel, da imamo pravico zahtevati svojo prostost, ali imamo samo mi greh, ako se potegujemo za pravice svojega naroda?! škof je vmešal narodno vprašanje v versko, pa bi mi tega ne smeli!? In Irci imajo stokrat več pravic in svobode, kakor mi katoliški Slovenci v "katoliški" Avstriji.

Med katoliškim delavstvom v Italiji se je začelo zadnja leta važno gibanje, ki napoveduje boljše čase tudi za tužno Italijo. Vstanovila se je velika delavska organizacija "Azione Catholica". Sveti Oče Benedict XV. je dal svetega Frančiška Asiškega, začetnika pravega demokratiзма, za patrona tej organizaciji.

Kakor smo že sporočili, hodi iz Gormaniana navdušena Slovenka Miss M. M. Korenčan v Dodson, da podučuje ondotne slovenske otroke v katekizmu. To delo je združeno z velikimi težavami, za to je pa veliko dobro delo, katero vrši Miss M. M. Korenčan na svojem narodu. Ljubi Bog ji bode gotovo obilo poplačal.

Miss Mary Marg. Korenčan,
učiteljica nedeljske šole v Dodson, Md.

Slovenski otroci v Dodson, Md. s svojo učiteljico.

K vprašanju o naših "katoliških" jednotah. O J. S. K. Jedn. piše v "Glas Naroda" neki dopisnik te-le krasne besede, katere zaslužijo, da jih ohranimo v našem listu.

J. S. K. J. naj temelji na katoliški verski podlagi, kakor je bila ustanovljena in kakor že obstoji 18 let, in to ime naj se nikdar ne spremeni; ta predlog je bil enoglasno sprejet.

Nekoliko razmotrivanja o tem vprašanju.

Čudno je, da se društva ali dopisniki tako malo zanimajo za to vprašanje, ki je eno najbolj kočljivih. Le par se jih je nekaj izrazilo o tem in med temi tudi sam g. G. L. Brozich. G. Brozich vidi v tem vzrok, da Jednota ne napreduje v članstvu tako kakor bi imela, ker je — katoliška. **Mogoče pa zato ne, ker je premalo katoliška!** Katoliška je zadnje čase samo na papirju, v bistvu pa ne! Da kaka Jednota temelji na katoliški verski podlagi, s tem še ni rečeno, da je kaka verska sekta. Ni pa dovolj, da Jednota podpira podrejene člane le gmotno, pač pa naj podpira tudi duševno in moralno, in to na isti verski podlagi, kojo nosi narod, ki tvori Jednoto. **Slovenci smo po veri vsi katoličani, kateri ni, je odpadnik!** In kot taki naj bi se sramovali imena „katoliška“ v prid odpadništvu? Ne, nikdar ne! Jednoto so ustanovili katoliški možje z društvi katoliških Slovencev, katera društva nosijo skoro vsa imena svetnikov in druga nabožna imena; teh je 90 društev in le 5 jih je z drugimi imeni.

Podreti temelj stavbi se pravi stavbo podreti. Izbršite ime "katoliška" in tistih par točk v pravilih, ki še nekoliko značijo versko podlago, in Jednota bo rešena tiste more za katero ste tako trpeli, katera je marsikateremu vzela pogum. In potem? Zaukažite društvom, da njih dragocena društvena bandera in znake (regale) zmečejo na gromado in zažgo ter društva prekrstijo, ker so taka nabožna imena in bandera le v sramoto in brez vsakega pomena za nekatoliško Jednoto.

Tako, g. G. L. Brozich, Jednota bo dobila s tem napreden princip, potem bomo lahko napredovali, ker bomo korakali s takozvanim duhom časa brezverstva in odpadništva.

Imamo Jednote drugih narodnosti, ki so strogo katoliške, pa krasno napredujejo, kakor n. pr.: Knights of Columbus, Catholic Order of Foresters i. dr.; te organizacije imajo ogromno število članov katoličanov, kateri se pa ne sramujejo biti katoličani, ne cerkve, ne verskih obredov, dasi so izobraženci, bogatini, delavci, rojeni Amerikanci in naseljenci.

Ako pa Jednota ostane še za naprej na katoliški verski podlagi (kar mora biti), pa zopet pazite, kake može bodete volili v gl. Jednotin odbor. Volite može take, ki bodo zanesljivi dobri katoličani, ker sramotno bi bilo za katoliško Jednoto, ako bi sedeli v gl. uradu Jednote na svojih stolicah možje protiverskega duha, od zunaj pa imeli napis: Katoliška Jednota. — Naše geslo naj bo: Bog in narod!

Z bratskim pozdravom in na svidenje!
Mat. Komp, delegat in zastopnik
društva sv. Barbare štev. 3 JSKJ. v La Salle, Ill.

K tem besedem pristavljamo samo toliko, da želimo, da bi katoliški možje, udje te Jednote, resno začeli misliti na to, da je že čas, da nehajo slepo mišariti. Odloči naj se na eno ali na drugo stran. Ako hoče Jednota nositi ime "Katoliška" naj bode v resnici katoliška, ako pa ne, tudi dobro, naj se pa odloči za to in naj prečrta iz svojega imena to besedico.

Danes niso več časi med nami, da bi se polovičarilo. Naši nasprotniki so prignali celo stvar do skrajnosti, zato moramo biti tudi mi skrajni, ali tako ali tako

Poslušajte, kaj piše zagrizen, fanatičen socijalist!

Morgan Hill, Cal.

„Kar strašno je, kako je klerikalizem razprostrl svoja črna krila nad tem malim mestecem. Ni tu skoro drugega, kot same cerkve. Tujec, ali domačin nima tu nobene druge prilike, da si prežene dolgčas, kot da gre v cerkev, ako neče čepeti doma. To je vsa zabava, ki je na razpolago človeku v tem mestu. Gledališča ni tu nobenega, ako pa slučajno pride kaka potujoča gledališka družba, priredi predstavo v korist kake cerkve. Tudi ako se priredi kakšen ples, gre dobiček tej ali oni cerkvi.“

Pametnemu človeku se zde take reči skoro neverjetne pa so resnične. Popje ne le da vlečejo denar iz nezavednega ljudstva, se še norčujejo zraven. O kakih svobodomiselnih ali socijalističnih idejah nima tukajšnje prebivalstvo niti pojma. Bil sem nabavil nekaj socijalistične literature tri-

krat in se potrudil, da je prišel po en iztis v vsako hišo. Kakor hitro pa so popje opazili, da se širi socialistična literatura po njihovi interesni sferi, to je mestu Morgan Hill, začeli so grmeti proti socializmu in proti meni. Študiral sem, kako bi se osvetil in "pogrontal" sem sledeče: Napravil sem velik okvir, v katerega sem pritrdil plakat, na katerem je stalo tiskano z velikimi črkami: "Notice. Religion tactic to the workingman: Work and pray, live on hay, get your pie, when you die, in the sky by and by? Ta plakat nesel sem pred kat. cerkev v nedeljo dopoldne, ko so bogomoleci dohajali k službi božji. V par minutah bil sem jaz skupno s plakatom obkoljen od radovednih svetih mož in vnela se je živahna debata. Nekteri so se strinjali z menoj, drugi so obsojali moje početje kot grešno, a jaz sem jim nevstrašeno dokazoval njih zmoto. "Gospod" niso prišli iz cerkve, vedoči, da se jih ne bojim. Ker mi ne bi mogel nihče dokazati, da sem napravil kaj napačnega ali nepostavnega, se tudi "božjega služabnika" nisem bal.

Matt Kezele.

Slovenski možje, preberite ta dopis še enkrat in ga proučite! Ta dopis smo prepisali iz rdečkarskega lista s Chicago. Kaj pravite na to? Ne mislimo, da zasluži ta človek, da ga preziramo, ker nam dela sramoto tudi med drugimi narodi, temveč, mislimo, kaj pravite k njegovemu navdušenju za rdečkarijsko sleparijo? k njegovi požrtvovalnosti za to zmoto? Za njegov pogum v nastopu za svoje prepričanje?

Naši katoliški možje pravijo, kaj pa moremo storiti? Duhovniki naj delajo! Če oni nočejo, kaj moremo mi sami lajiki.

Prav tako, kakor bi bila vera samo stvar duhovnikova! Kakor da bi se vera tikala samo njega! Da, socialisti pravijo, da je vera samo duhovski business. Toda to sami veste, da ni res!

Tu poglejte tega Matta Kezeleta! Kaj pa on more storiti za razširjenje svoje zmote! Vi pa? — —

Tu ga poglejte, koliko je žrtvoval, da je naročil za celo naselbino brošur in knjižic! Vi pa? — —

Tu ga poglejte, kako je pogumno nasto-

pil pred cerkvijo s svojo agitacijo! Vi pa?

Ko smo imeli misijon v Springfieldu, prišel je v soboto pred začetkom misijona, na biciklu mladenič v župnišče in prinesel par številke "Prol . . ." Češ "naše društvo ga je naročilo toliko iztisov in ga sedaj razdajamo!"

Koliko katoliških društev je še na lastne stroške kdaj naročilo kak katoliški list in ga delilo za reklamo in agitacijo po kaki naselbini? Povejte! Oglasite se društva! Oglasite se naselbine!

Kako so naši možje boječi! Vsakega rdečnosega rdečkarja se prestrašijo, da se jim kar hlačice tresejo!

"Jaz se ne bom prepiral"! Socialist se pa ne boji prepirati!

Kaj je rekel Gospod nekoč? „Otroci teme so modrejši, kakor otroci luči!" In prav je imel.

Slovenski umetnik John Gosar, je te dni dokončal veliko delo v Bridgeport, Conn., kjer je slikal novo slovaško cerkev Sv. Cirila in Metoda. Celo delo je mojstersko izvršeno in vsakdo, kdor vidi to delo ga ne more prehovati. Vse barve, razdelba slik po stenah, posamezne skupine angeljev, vse je tako krasno urejeno, da moramo umetniku čestitati na tem delu. Tu je pokazal svoj talent. Delo je naročeno še po ranjkem župniku Jankoli, ki je pa umrl ravno, ko so delo začeli. Končano je bilo na dan pred začetkom konvencije I. slovaške katoliške Jednote, ki je imela svojo službo božjo v tej cerkvi. Vsi delegati se niso mogli načuditi krasnim slikam in ne prehovati umetnika, ki je tako krasno pogodil barve in slike. — Našemu rojaku tudi mi iskreno čestitamo.

V Chicago, Ill. na Kenmore St., blizu Lovrene Ave., so v začetku avgusta položili vogelni kamen za novo cerkev in šolo sv. Tomaža Kenterburškega. Obe stavbi bosta stali nad 100.000.00 dolarjev.

"Misijon svetega Križa", prekristno podjetje, v Chicago, Ill., ki nam skrbi za revne in bolne može, je povečalo svoje delovanje. V pokritje narastlih stroškov so uredili poseben urad, ki bode po mestu pobila papir, stare cunje, staro obleko, ne-

rabno pohoštvo, in sploh vse izmečke. To bodo potem prodajali in porabili denar za vzdrževanje zavoda. Zato, rojaki, hranite take stvari in ko jih boste imeli več skupaj, sporočite v ta urad, pa bode prišel voz in hvaležno odpeljal.

V Brooklyn, N. Y. naredi Vincencijeva družba vsako leto tisočake na ta način. Zato tudi v Brooklynu priporočamo rojakom St. Vincent Society za enako podporo.

Nova določila za mešane zakone je odredil chikaški nadškof Most Rev. Mundelein za svojo nadškofijo. Od oktobra letos dalje se bode vsak nekatoličan(ka) ki želi stopiti v zakon s katoličanom(ko), podvreči preje posebnemu poduku v krščanskem nauku o najvažnejših resnicah, naukih in naredbah katoliške vere.

S tem določilom noče cerkvena oblast delati kakih nepotrebnih sitnosti onim, ki se hočejo poročiti, temveč hoče dat priliko nekatoličanu, da spozna nauke in dolžnosti, katere ima katoličan in katere je pod smrtnim grehom dolžan spolnjevati; da ve, kaj katoličan veruje o zakonu in vzgoji otrok. Na ta način se nekatoličanu celo stališče pojasni, da ve, v kaj privoli, in kaj ga čaka. Tako upa nadškof, da se bode omejilo nesrečno zakonsko življenje, katerega je toliko po mešanih zakonih. Ta poduk se mora dati najmanj šestkrat pred poroko.

Te dolžnosti ne more oprostiti nobeden župnik sam, temveč se mora za vsak slučaj posebej prositi škofijo za spregled in dovoljenje.

"Upamo, da boste častiti g. župnik, — tako sklepa pismo — takoj obrnili vso vašo pozornost na to določbo in resno vzeli to stvar in da boste vsakokrat, kadar prosite spregleda za mešane zakone, takoj potrdili, da se je tej zapovedi že zadostilo."

Dasi je ta zapoved precej stroga in bo povzročila, da se bo še več takih zakonov neveljavno sklenilo pred svetno oblastjo, vendar bode pa nezmerno dobro, katerega bode storilo med zakoni. V Brooklynski škofiji je ta zapoved že dolga leta v veljavi. Res imamo tudi med Slovenkami take,

ki so se dale premotiti, da so se dale poročiti v mestni hiši pred svetno oblastjo, toda mislim, da vse že obžalujejo, da niso ubogale postavu.

Mešani zakoni so nesreča za katoličane. Kolikor strožje bodo postave, toliko bolj se bodo omejili. Pri mešanih zakonih uči skušnija, zgodi se navadno samo dvoje: ali katoličan odpade od vere, ali pa nesrečno živita. Oboje je pa veliko zlo.

*

Kardinal Mercier je gotovo priznan največji junak sedanje Evropske vojske. Ne prošnje, ne grožnje, ne kazni, ne preganjanje ga ni odvrnilo, da bi ne bil odločno nastopil proti nemški krivici Belgijskemu narodu. "Literary Digest", list, ki je popolnoma brezverski in nepristranski, ki ima nad milijon naročnikov, je iz samega spoštovanja do tega "največjega junaka" začel posebno zbirko za Belgijo, tako zvani "Cardinal Mercier's Fund" in nabral velikanske svote. — Pa pravijo, da je katoliška duhovščina protinarodna.

*

Bravo! — "G. S." piše: "Ali ni tedaj jasno, da je to duša in da je neumrjoča? — Da, **človek ima dušo, žival pa ne.** Kje bi pa bil ta svet brez človeka? — Ali bi kdo vedel, kaj se je zgodilo večeraj, kaj pred leti? Ali bi kdo znal narediti iz moke kruh? Ali bi znali premeriti in preračunati daljavo iz Evrope v Ameriko? Pomisli samo, kaj bi bil svet brez človeka! pa boš gotovo prišel do zaključa, da žival nima duše, medtem ko jo človek ima. Žal pa, da je večina siromakov, ki ne poznajo svoje duše. In takih ljudi duše so tudi kmalu pozabljene, kajti tukaj niso znane, iz družega sveta se pa ne vračajo. Če hočeš, da bode tvoja duša živela, moraš pustiti zgled za seboj. — (Podpis): Škoda."

Bravo, rdečkarji! Le veliko mislite in proučavajte ta vprašanja, pa boste kmalu morali sami priznati, da je edino res: "**Le norec** je rekel, ni Boga." Tako je rekel še vsakdo, kdor je resno začel iskati resnico. Vsa pota vodijo v Rim, pravi pragovor t. j. kdorkoli začne iskati resnico in sicer od katere koli strani, na katerikoli način, vsak

bode našel samo en konec — Rim — to je, prišel bode do spoznanja, da edini Rim ima celo in vso resnico.

"Globe Demokrat" iz St. Louis, Mo., je prinesel 16. oktobra 1914 naslednje brzojavno poročilo iz Španije: Novi katekizem, kateri je bil ravnokar upeljan v šolah v Madridu, zavzema sledeča vsestranska obsojanja svobodnega mišljenja, svobode in enakosti: "Bili so časi, ko je zadostovalo pet cerkvenih zapovedi za vzdrževanje reda; odkar pa so postali svobodomiselei nad vse močni, je treba več cerkvenih zapovedi. Te zapovedi so: (dodatek ali nadaljevanje petih zapovedi) 6. Ne smeš tiskati, čitati, izdajati ali kupovati slabeга čtiva. 7. Pripadati ne smeš k prostožidarjem. 8. Svojih otrok ne smeš pošiljati v šole svobodomiselnega sistema. 9. Poklicati ne smeš židovskega ali protestantskega zdravnika, niti ne smeš služiti žida."

Vprašanje: Ali nasprotuje svoboda, enakost in bratstvo krščanskim čednostim? — Odgovor: Da, z ozirom na to, na kateri podlagi jih svobodomiselei in liberalci rabijo

V. Po kom se ravnaajo oni, ki kričijo: Živela svoboda!? — O.: Po Luciferju, ki je prvi vzdignil zastavo svobode.

Tak katekizem bi bil zelo potreben tudi za naš narod. Pridejali bi še vprašanje: Zakaj mora biti vsak pošten Slovenec nasprotnik našega socijalizma? Odgovor: Zato, ker tisti, ki ga razširjajo, nočejo nič družega, kakor nevedno delavstvo zaslepiti da bi lažje nemoteno na njegov račun "šampanjca" pili in lepo mirno in bogato živeli.

"The New World", list iz Chicage piše o Gorici: "Avstrijaci in Italijani bi bili katoličani. Toda znano je, da je večina Italijanov bila prisiljena zapustiti mesto in okolico zadnja leta in da so njih mesta zavzeli Slovenci, ki pa niso vsi katoličani."

Radovedni smo, od kod ima "The New World" te informacije? Avstrija je pregnala "kake irridente šele, od kar ji je Italija pokazala svojo hvaležnost za toliko ljubezen in skrb, katero je imela do Itali-

janov, z vojsko. Preje pa ve vsakdo, da so slovenski profesorji, doktorji, odvetniki, uradniki, delavci morali v nemške pokrajine iskat službe, mej tem, ko je bil vsak laški pritepenec z velikim veseljem sprejet in takoj dobil mastno službo.

In pa, "da niso vsi Slovenci katoličani!" Kar je Slovencev v Avstriji in Italiji, so vsi samo katoličani. Nekaj malo ogerskih Slovencev je luteranov. Toraj je to laž. — Ako pa gre za to, da niso praktični katoličani, potem pa lahko rečemo: desetkrat še vendar boljši, kakor Italijani.

Prostožidar Caranza se hiti hvaliti v svet, da ne preganja katoličanov, temveč, da hoče doseči samo versko svobodo za Meksiko. Kakšno svobodo si misli ta čudni mož, priča tale slučaj:

V mestu Orilla so dame, večinoma dekleta iz najvišjih državnih krogov, začele zbirati otroke v neki hiši, kjer so jim dajale brezplačno poduka v raznih vedah in tudi v katekizmu. Ko je governor to izvedel, poslal je tja oddelek vojakov in stotnika, ki naj razpode "nepostavno zborovanje". Da bi prestrašili dame, so njih imena objavili v vladnih listih in jih osramotili pred celo javnostjo. V župniji, kjer se je to zgodilo, sta ostala dva duhovnika. — Najstariši je bil nad sedemdeset let star in mrtvouden na polovici telesa. Ob času, ko se je to zgodilo, je prav kar ležal bolan na diabetes. Ker sta duhovnika v cerkvi to šolo priporočila, sta bila oba aretirana in zaprta. Mrtvoudni, na smrt bolni starček je moral v ječi pometati hodnike in vršiti razna druga taka dela. — Krasna svoboda, kaj ne! — To se Kondatu smeje srce, ko čita taka poročila..

"Slovenski narod" piše, da sta naš urednik z Mr. F. Sakserjem največja kramarja med Slovenci v Ameriki. Hvala za priznanje! Morata že dobro "kramo" imeti in pošteno "kramariti", sicer bi jih narod prezrl in bi ne mogla postati "največja"...

Poznamo pa kramarja, ki je za več kot pol milijona dolarjev ogoljufal svoje bedne rojake Hrvate in sedaj se usiljuje Slovincem, da bi z njimi enako naredil. Kra-

mar biti ni sramota. Sramota pa je biti goljuf.

"Slovenska neroda" piše, da je katoliški list. Hahaha... Ali ste že kdaj čuli večjo hinavščino?! — Lastnik tega lista je bajje prostozidar 28. stopne, toraj zapriseže smrtni sovražnik katoličanstva. Urednik lista ima „toliko vere kot moj čevelj“ — da rabim pravi slovenski izraz. Podurednik, no, ta edini ima še vero, vsaj takrat, kadar je prazen želodec. — In taki možje pravijo, da izdajajo katoliški list?! — Slovenski katoličani, vidite, kako strašno podlo ravna ta list. S hinavščino se hoče ukoreniti med vami. Avstrijski patriotizem je samo vam pesek v oči. Prav ta človek je bil največji sovražnik Avstrije, ko se je pripravljaj za svoje sleparstvo pri Hrvatih in sicer samo zato, da je nezavedno ljudstvo premotil, da ni poslušalo konzulov, ki so svarili Hrvate pred njim, da jih je tako lažje ogoljufal.

Nam se ne gre za osebnosti. Toda, ako se tak nevaren človek usiljuje ljudstvu in sicer pod krinko katoličanstva, pa bi ne storili svoje dolžnosti, ako bi ne svarili ljudstva pred njim.

Naš Krže hoče biti na vsak način le "mirkueca". V dokaz za svojo trditev pri naša sliko nekega "Biza" opice pri tiskarskem stroju iz Honolulu. Ako hoče biti Krže na vsak način potomec "mirkuce", mu prav nič ne zavidamo. Toda, koliko dokazuje ta "mirkueca" nauk, da smo tudi mi vsi le "mirkuce", so pa prav ta slučaj preiskali drugi možje, katerim je šlo za spoznanje resnice, ne za dokaz njih brezverstva. In ti pišejo, da ta "Biz" ne zna nič več in nič manj, kakor vsak pudel, katerega naučite kake "kunšti". Ako mu rečeš: "daj mi tačko", pa jo stegne, ker je bil vsikdar tepen, kadar je čul "tačka", pa je ni vzdignil. Kako inteligentni so toraj psi, ki se nauče takih "kunšti" po Kržetovi logiki vsaj.

Neki župnik je imel psa, kateremu je dal vedno med obedom košček mesa na gobec. Ko ga je hotel pes pojesti, mu je župnik zakljical "petek" in takoj je

Nero vrgel meso z gobca, dasi mu je dišal. Ako mu je pa rekel besedo "nedelja", ga je slastno pohrustal. Kajne, lep dokaz, da je Krže v sorodu tudi s psi. Kajti poglejte, kako visoko stopinjo razvoja dosežejo psi, da v petek ne jedo mesa, med tem, ko ga urednik "Čas-a" najbrže je vsaki petek. — Logika, logika!

Podporna jednota dr. sv. Barbare v Forest City, Pa., je pokazala svoj protikatoliški duh in spremenila ime. Že pri zadnji konvenciji so nekateri "prosvitljenci" predlagali, da se izpusti iz imena besedica "sveta" Barbara, da naj bi se imenovala samo "Društvo Barbara". Takrat so samo poskusili, kako daleč si smejo upati. Dobil so pogum in sedaj dosegli, kar so želeli. Vsa čast pa g. Zalarju, glavnemu tajniku K. S. K. J., ki je edini imel toliko močatosti, da je protestiral proti takemu početju in je zapustil dvorano. Ali je bil na konvenciji samo eden zaveden katoličan? Kje so bili pa drugi? Med imeni delegatov vidimo še več mož, katere smo imeli do sedaj za katoliške može, sedaj pa vidimo, da ne zaslužijo družega imena, kakor "mevže."

G. Zalar, vam pa častitamo na Vašem neustrašenem in junaškem nastopu. Čast Vam! — Prišli bodo časi, ko bodo naši pijani rdečkarji plegli v svoje prezgodnje grobove, ali jih bodo pozaprlji po norišnicah in ječah, bodo prišli treznejši možje in bodo izgovarjali Vaše ime kot ime moža odločnega poštenjaka.

Sedaj pride na vrsto le še Jugoslovanska in tako ostane edino K. S. K. Jednota. — Katoliški možje pozor! — Vam pa, čuvaji Sijona, gorje, "ker ste bili mutasti psi in ste sami sebe pasli!"

Pueblo, Colo. — Ni še ene leto od kar smo imeli žalostno poročilo v "Ave Mariji" od nepričakovane smrti sestre Leocadie, in zdaj nas je spet obiskal angel smrti in vzel nam priljubljeno učiteljico sestro Ljudmilo Zupan, sestro č. g. Cirila.

Sestra Ljudmila je bila srečno prestala operacijo v sv. Marije bolnišnici, in je lepo napredovala. Že smo jo pričakovali

domu, kar slišimo v četrtek, 12. oktobra, tako nepričakovano vest o njeni nagli smrti. Tisto jutro je bila sprejela sv. Obhajilo, in sama ni mislila da je sprejela Zveličarja za popotnico. Čez nekaj časa je že bila mrtva. Sestra Ljudmila je bila rojena v vasi Sranovlje pri Predaslih, Gorenjsko v letu 1879.

V stari domovini zapušča pet žalujočih sestra in dva brata; tudi tukaj zapušča dva brata, č. g. Cirila in č. g. Petra ki so župnik v Vandergrift, Pa. in sestro Cirilo O. S. B., v redu sv. Benedikta.

Pred 17 leti so šli č. g. Ciril v staro domovino na obisk, in s seboj so pripeljali njihove dve mlade sestre in brata, da bi jim pomagali pri delu za čast božjo.

Sr. Ljudmila je bila tukaj 12 let, učiteljica najmanjših otrok, in jih je srčno ljubila. Posebno je tudi ljubila in čislala delo; nikdar ga ne bilo preveč za njo. Zmiraj jo je skrbelo, da še zadosti ne store za Boga.

Srčno je ljubila naš slovenski narod in napredek naš ji je bil največje veselje. Ljubi Bog ve koliko gorečih molitev je poslala k prestolu milosti posebno za našo faro in šolo. Kadar se je katera izmed slovenskih deklet odločila za samostansko življenje, jo je to neizrečeno veselilo ker je rekla: "Zdaj bo zopet ena za delo Gospodovo, in za slovenski narod." Zares velika zguba za našo faro ker vedno primanjkuje sester, učiteljic. Na 14. v soboto ponoči je truplo pokojne sestre bilo v naši cerkvi, kjer so društvene sestre, društva sv. Ane celo noč čule in molile. V nedeljo, ob 10 uri, se je vršil pogreb. Č. g. Ciril, pokojne brat, so opravili pogrebno sveto mašo, s pomočjo še treh drugih duhovnikov. Gospod Ciril so z veliko težavo in žalostjo opravili sv. pogrebno mašo pa vendar so mogli, ker nimamo družega slovenskega duhovnika.

Po sv. maši so se vrstili č. g. Ciril in drugi duhovniki, čast. sestre, kakor tudi nečakinja Frances Kern in pokojne nečak, Mihal Kern. Za njimi se je pa vrstila naša šolska mladina, in dekliško društvo sv. Neže, društvu sv. Alojzija.

Nesmem pozabiti da društvo sv. Ane in društvo Katoliških Boštnaric so se udeležile, da so korakale za krsto naše nepozabljene sestre Ljudmile. Pokopana je na našem slovenskem pokopališču.

Naj ji sveti luč nebeška, njenim žalujočim sorodnikom, naše sožalje!

Regina B. Thomas.

V imenu 7 in 8 razreda.

*

Cleveland, Ohio. — Častitati Vam moram, častiti gospod urednik, na Vašem krasnem listu "Ave Maria", katerega težko vsaki mesec pričakujem. Kako bi ga ne, ko nam pa toliko lepega in tako zanimivega prinaša, toliko lepega berila in toliko lepih in praktičnih naukov za naše življenje, da bi bilo v resnici želeti, da bi ga vsak Slovenec čital, zlasti bi si ga morala naročiti vsaka družina. — Pri nas v Clevelandu smo imeli veliko slavnost dne 15. oktobra, ko smo imeli sv. birmo v cerkvi sv. Vida. Nad 500 dečkov in deklic je ta dan sprejelo zakrament sv. birmo. Pred sv. birmo je bila krasna in impozantna parada, kakoršne še ne pominimo v naši naselbini. — Imeli smo tudi žalostni slučaj, ko se je utopil deček Gorše v jezeru. Šel je od doma s svojimi tovariši, pa ga ni bilo več nazaj. Še le čez tri dni so ga prinesli mrtvega in vsega razbitega domov žalostnim starišem. — Starišem naše iskreno sožalje! Tebi list, Ave Maria, pa veliko dobrih naročnikov. J. W. — naročnik.

*

ZAHVALA.

Barberton, Ohio. — Moj desetletni sinček je bil bolan v grlu, da se je moral podvreči operaciji v bolnišnici, ki je bila zelo nevarna. Obljubila sem, da se bodem javno zahvalila Mariji in sv. Jožefu, njegovemu patronu, ako operacija dobro izpade in se ozdravi. In res v enem tednu je bil zdrav. Zato se oba, jaz in sinček, zahvaljujema Mariji sv. Jožefu za to milost.

Jozef in Ivana Skerl.

ZA NASO NOVO TISKARNO

potrebujemo najno stroj, ki stavi, (Linotype), ker brez tega stroja ne moremo lista povečati in polepšati.

V ta namen so nam darovali:

Rev. M. Golob, Bridgeport, Conn. . . . \$5.00
 Mr. John Gosar, Buffalo, N. Y. . . . \$5.00
 Mr. Ciril Gosar \$1.00
 Neimenovana \$5.00

Bog plačaj! Živeli naslednji!

ZAHVALA.

Blaženi Devici Mariji se javno zahvaljujem za vslišano molitev. Čast in hvala bodi Devici Mariji.

R. Škufca.

VSEBINA 11. ZVEZKA.

	Stran
Enkratna	205
Temna prosveta	208
Mati, prečitaj in premislj	210
V hoju zoper zanege sebe	211
iz Slovenskih naselbin	216

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin kipov, podob, svetinjic itd.

In vsem slovenskim društvom pri nakupu zastav in društvenih znakov.

7 BARCLAY ST., NEW YORK.

Telefon, 5985 Barclay.

Ustavite vaš KAŠELJ

predno se dobro poprime vašega ustroja.
Zmanjšajte napade ter utešite razdraženje z rabe

SEVERA'S

Balsam for Lungs

(Severovega Balsama za Pljuča). Kmalu boste priznali vrednost tega zdravila pri zdravljenju kašlja, prhljaja, hripavosti, krčevite davice, vnetja sapnika, in bolelega grla.

Cena 25 in 50 centov.

Ako doživite naloženo, čitajte sledečo pismo, katero smo pred kratkim prejeli iz katere potrjuje kar mi trdimo: "Rečem vam naznaniti, da je Severov Balsam za Pljuča zmožnost učinkoval. Takoj po prvem popitju so se moji otroci hitro počutili. Ponagalo jim je odpraviti kašelj in prečal se tudi nadaljne napade. Bistilo smo ga tudi v službo nekovega kašlja pred dvain peti ter je tudi pomagal." J. Rowlandi, Catslogus, N. Y.

Kadar potrebujete zdravila, vprašajte za Severova v lekarni. Glejte da dobite ta lista iz katerih dob pravih. Zavržite zadomestitve. Ako jih ne morete dobiti v lekarni, naročite jih od nas.

W. F. SEVERA CO., Cedar Rapids, Iowa.

Zobozdravnik

Dr. A. Weisberger

ordinira vsaki dan
izvzemši pondeljek
in petek od 10. ure
predpoldan do 8. ure
zvečer na

50 ST. MARKS PL.,
New York, N. Y.

Ob nedeljah od 10-tih
predp. do treh popoldan.
Ob pondelkih in petkih
ordinara v Uptown

41 W. 82. STREET,
Bet. Central Park & Columbus Ave
od 10-tih zjutraj do 8. mih
zvečer.

Slovincem se kot dober
in pošten zobozdravnik
najtopleje priporoča.

ALI SI GA ŽE VIDEL?

Kaj? — Ino, Koledar "Ave Maria" za leto 1917? Še ne?

ZAKAJ NE?

Vsi ki so ga videli so bili iznenadeni in ga ne morejo prehvaliti. Vsebina je tako krasna in raznovrstna, da nekateri niso mogli "Koledarja" preje odložiti, dokler ga niso vsaj po večjem vsega prečitali in pregledali. Te krasne slike, te mišne povestice, ti jedrnatih članki, vse, vse je dovršeno lepo urejeno.

TUDI TEBI

bode ugajal in ti ne bode žal tistih bare centov, katere daš za tako krasno knjigo, kakor je ta Koledar. Vsaj stane

SAMO 35c.

Kaj je to?

Takoj se vsedi in si ga naroči! Pošlji v znamkah 35c. pa ti ga bomo poslali z obratno pošto.

AVE MARIA

62 St. Marks Pl.

New York, N. Y.

VSEM NAROČNIKOM SPOROČAMO

naj se oglasijo, ako hočejo "Koledar Ave Maria", da ga jim pošljemo.

Vsem naročnikom, ki bi nam poslali svojo celoletno naročnino in vsaj še jednega novega naročnika, pošljemo Koledar zastoj, samo 7c. za poštnino naj prilože denarja, katerega pošljejo. Toraj za \$2.07 centov ima novi naročnik plačeno naročnino za celo leto, ti imaš ponovljeno naročnino tudi za celo leto, poleg tega dobiš pa še "Koledar Ave Maria" zastoj.

To posebno ponudbo razpisujemo do 31. decembra ali dokler imamo kaj Koledarjev.

Koledarji nam jako hitro gredo iz zaloge. Vsaka pošta nam prinese kaj naročil. Imamo tudi veliko zanimivih pisem rojakov, ki ne morejo prehvaliti letošnje izdaje. Prijatelj, požuri se!

G. J. v Gl. O.: Hvala za Vaše priznanje! Pravite, da je samo zadnja oktobrova številka vredna \$1.00, da se Vam je več prijateljev tako izrazilo. Nas jako veseli. Prosimo priporočajte naš list svojim prijateljem in znancem. Pohvale brez naročnine smo veseli, se bolj nas pa veseli pohvala s priloženo naročnino. Zdravi.